

Dagene forløb ret ensformigt. Jeg kæmpede en fortvivlet kamp i kabyssen både med alle grejerne og med mig selv, for det kunne somme tider knibe med at stå på benene, så madlavningen blev holdt inden for min kunnen og skibets bevægelser, såsom sødsuppe og klipfisk, om aftenen stegt eller rettere braset klipfisk, braset i olivenolie. Det var virkelig dejligt og let at lave. Næste dag vandgrød og stegt flæsk lavet af det salte udvandede flæsk, og til dagen efter blev der sat gule ærter i blød. Således forløb dag efter dag. Om eftermiddagen pudsede jeg lanterneerne, kom olie på, støvede af i kaptajnens salon, vaskede dørken...

Selvfølgelig kunne der ikke varieres meget på menukortet, og da jeg ikke var nogen mesterkok og min madfantasi ikke overdrevent udviklet, var det ikke så underligt, at mændene tit knyttede hænderne i bukselommerne. Her er hvad jeg kunne fremtrylle af egen proviant: Gule ærter og flæsk, grønkålssuppe kogt på flæsk, hvidkålssuppe ligeledes kogt på flæsk, saltet oksekød, klipfisk kogt og stegt, brødsuppe, sød suppe, frikadeller af hakket boiled beef rørt op med vand og mel. Jeg prøvede også på at lave bygvælling af vand og mælkepulver, men den ret gjorde bestemt ikke særlig stor lykke. Derimod når jeg lavede pandekager af mel, vand, æggepulver og mælkepulver, stegt, eller snarere kogt, i olivenolie, steg humøret noget. Jeg har, hver gang vi på Atlanten mødte et af de store firmastede, fuldriggede skibe med stort mandskab, tænkt på, hvor svært det måtte være at tilfredsstille disse mænd med mad, for de havde ikke større variation på provianten end jeg, men de har jo sikkert også haft en rigtig kok, der bedre end jeg forstod at fremtrylle andre variationer af de samme ingredienser, for jeg må tilstå, at min opfindsomhed ikke var ret stor, og når dertil kommer, at jeg absolut ikke var nogen særlig fin madekspert, er der i grunden ikke noget at sige til, at mændene, der alle havde smag for god og veltillavet mad, knurrede højlydt, og med længsel så hen til den dag, hvor de kunne gå i land og ind på et værtshus og få en stor kotelet...

Jeg vågnede igen af stilhed. Skibet rørte sig ikke, og pludselig hørte jeg langt borte en ko brøle. Jeg rejste mig halvt op i køjen. Var vi gået ind i en havn? Nej, det kunne da ikke være tilfældet. Vi var jo i aftes langt til havs, men da koen brølede igen, og vi ikke rørte os, måtte vi alligevel være nået ind, og i en fart kom jeg i tøjet og op ad trappen. Der var ingen rorgænger at se, men en iskold luft slog mig i møde, og underlig til mode blev jeg, da en stemme, jeg genkendte som Sigvards (red: skibskammerat), talte til mig, som stod han lige ved mig, hvilket han også gjorde. Jeg kunne ikke se ham, så tæt en tåge lå vi i, og tågen var som is, og ikke en vind rørte sig. Jeg hørte kaptajnen tale med styrmanden et eller andet sted. Det lød så fjernt og dog tæt ved. I det samme blev der slået 5 glas, og jeg forstod da, at klokken ikke var mere end halv elleve. Jeg blev klar over, at denne situation var langt farligere, end stormen havde været. Tågen er sømandens værste fjende, og da tågehornet igen lod sin ildevarslende røst høre, belavede jeg mig på ikke at sove mere. Jeg var blevet aldeles årvågen og uhyggelig til mode. Jeg tændte lys i forkahytten, og i det samme kom styrmanden baglæns ned ad trappen og sagde: Når nu De alligevel er oppe, så tænd petroleumskogeren og varm en kande kaffe, men De må endelig ikke gå op på dækket, for De kan overhovedet ikke orientere Dem, så tæt er tågen, og vi ligger, efter hvad termometeret viser, omgivet af isbjerge, så hvis De lægger Dem i køjen igen, så lad være med at klæde Dem af. Det var jo en besked, der sagde noget, og for første gang på turen fik jeg virkelig angst i kroppen. Jeg kom til at ryste over det hele og kunne ikke holde koppen stille, så styrmanden skænkede selv kaffen og forsvandt med en stor kopfuld op ad trappen. Mine ben rystede sådan under mig, at jeg måtte lægge mig ned i køjen, og ustandselig kunne jeg høre det modbydelige tågehorn, der vel nærmere blev brugt for at fange ekko ind med, end for at advare andre skibe, for dem var der vist ikke mange af her. Stormen havde sat os et godt stykke op i Davisstrædet. Vi skulle nemlig op til Labrador, til et sted der hedder Salmon Bay - Laksebugten – og jeg anede jo ikke, at dette stræde var berygtet både for tåge og ikke mindst for storisen, der kommer oppe fra Grønlands vestkyst. Hvor længe jeg havde ligget, ved jeg ikke, men jeg må alligevel være faldet i slummer, for pludselig hørte jeg, at der blev slået otte glas, så klokken måtte være 4 morgen, men af det hele at dømmе kunne jeg forstå, at vor stilling stadig var den samme, og tågehornet lød stadig. Jeg stavrede op på dækket, men kunne intet se, da en hånd pludselig tog

mig i armen, det var kaptajnen. Hvor ska' do hen? Hen i kabyssen. Nej do ska' ikke, do ska' gå ned igen, eller blive stående hvor do er. Jeg valgte det sidste og hørte nu tågehornet skifte retning, og pludselig kom brølet igen langt udefra, men om det var tågen, der dannede ekko eller et isbjerg, blev jeg ikke klar over, men Aksel, der nu stod ved roret, mente, at der var is forude. Sejlene hang slapt ned som våde klude, men selvfølgelig var der strøm. Loggen var taget ind, og den lå øverst på den opringlede logline lige foran mig. Pludselig så jeg, der blev tændt en lille lommelampe. Det var styrmanden, der aflæste et termometer, han stod med i hånden, og med dyb stemme sagde han til kaptajnen: Det falder langsomt. Nede på dækket midtskibs rumsterede de med et eller andet. Jeg tror, de var ved at klargøre storbåden i tilfælde af, at den hurtigt skulle i vandet. Det var den mest uhyggelige stemning, jeg oplevede på hele min tur med "Kammerherren" (skibet), ja måske i hele mit liv. Vi havde flere gange orkan, men der kunne man da se faren i øjnene, men denne lumske tætte tåge skjulte alt for øjnene. Der blev nu slået 4 glas, altså klokken 6 morgen. Det var så sort som den sorteste nat, men pludselig, da der blev slået 8 glas, var det, om en kæmpehånd drog et tæppe til side. Solen strålede, og skibet gled ligesom ud af en kompakt grå masse, der stod så skarpt, at da skibet langsomt gled ind i solens lys, kunne vi kun se den del af skibet, der var i lyset, og da vi var kommet helt ud af denne kolossale tågebanke, åbenbarede der sig det mest gigantiske skue, jeg i mit liv har set. Vi lå omgivet af ismarker, der var flere tønder land store, og isbjerge så høje som kirketårne, og den skinnende sol strålede heri og frembragte det skønneste farvespil. Det var, som var det hele oversået med diamanter i alle mulige facetslibninger, og vi stod alle og måbede som umælende, da kaptajnen henvendt til styrmanden sagde, at det var første gang, han havde oplevet et så pludseligt vejrskifte. Så smukt var det betagende syn af de høje istinder, hvoraf kun en niendedel er oven vande, at vi helt glemte at tænke på den fare, der havde truet os, såfremt vi ikke var sluppet ud af tågen.

(fra Søen Folks bind 5 – Skibskok og messedreng, ved Ole Højrup)